

OPINIÓ

Ramon Barnils

El 'Xarro' de Viu

Xoooo! Arribats a l'esglésiola romànica en res- tauració, que era el motiu del moviment, vaig des- cavalcar amb bastanta nete- dat i vaig acon- seguir plantar- me a terra sense gairebé ni tronto- llar.

Havia anat a cavall de molt petit: la canalla ens n'anàvem a l'abeurador de la segla, davant de cal Quel, a Alfarràs, i quan els animals, aviats, s'hi acostaven al cap- vespre, els saltàvem al da- munt i ens hi aguantàvem mentre ells volien (i volien: eren, sobretot, rucs i someres d'aquells grisos amb una rat- lla negra, feta com amb tira- línies; d'una paciència i un escepticisme inigualables).

Més o menys a la mateixa època i al mateix poble, de la Noguera, el Ramon de cal Soler, casa forta, es va com- prar una bicicleta i desafiava el mosso, que anava amb l'euga de sempre, a una cursa de La Torre al poble. El mos- so em feia pujar al seu darre- re, i trotàvem, galopàvem i fèiem tot el que podia fer aquell animal magnífic, ca- vall francès, ros i quadrat. Guanyàvem sempre, és clar, el terreny ens era favorable: una carretera suposadament asfaltada, plena de clots, amb pedres com punys i amb més grava que quitrà.

Anys més tard, i per com- plaure una clienta, la bellissi- ma senyoreta Piti Rodríguez, recalitrant estudiosa dels darrers cursos de batxillerat, la vaig acompanyar en una

sortida a cavall pels boscos de Sant Cugat del Vallès. Tot just entrats en la fres- cal boscuria, un re- guerot d'aigua va cridar l'atenció de la muntura, que va decidir de quedar-s'hi, i amb aquesta va donar fi a la sortida. Aparent- ment de disseny més modern, l'animal era de la raça dels d'Alfarràs.

El *Xarro* de Viu de Llevata (Alta Ribagorça) ha estat, per fi, un cavall de veritat. Negre amb taca blanca i petit com el cavall d'un apatxe, cua llarga i blanca, em va per- mètre, i sense sella, és a dir a pèl, de gaudir els plaers de l'equitació.

—¡¡Xoooo!!— va dir l'Im- ma, propietària del *Xarro*, de casa Ferrer, l'única casa de Viu habitada amb permanèn- cia. I va lligar el corser, que prudentíssimament havia dut tota l'estona per la regna, a una branca. Després vam en- trar a l'església, i vam com- provar diversos aspectes de la restauració i reforçament de la fàbrica.

Això és vida.

Pere Calders

Fanatisme costumista

Lactriu mexicana María Félix va anar a París l'any 1955 per filmar una pel·lícula en companyia d'Yves Montand (*Les héros sont fatigués*). El contracte implicava una estada relati- vament llarga a la capital de França, i María Félix es va emportar la seva cuinera, una índia especialitzada en men- jars mexicans, experta en la confecció de *tortillas*. Com que la qualitat dels ingre- dients és importantíssima en l'art culinari, l'estrella cine- matogràfica va tenir cura d'incloure en el bagatge pri- meres matèries genuïnes del seu país. El fet va suscitar comenta- ris de diversa mena, entre la mordacitat i la perplexitat, perquè María Félix va dir que no es podia aversejar a la cuina francesa, un greuge a l'opinió favorable i gai- rebé unànime dels sibarites internacionals.

M'hi ha fet pensar una notí- cia recent: el FC Barcelona se'n va anar, amb tot l'equip, a Turquia, per jugar-hi el pri- mer partit de la Recopa 90- 91. El Barça també es va em- portar el seu cuiner autòcton, i aliments nostrats que pesa- ven, en total, 800 quilos. Van tenir problemes amb les ne- veres de l'hotel on s'allotja- ren, perquè es veu que no te- nen previstos estadants de pa- ladar fi, enyoradissos de les seves taules parades nacio- nals.

No és que la cuina turca tingui el prestigi de la francesa, però tant en un cas com en

l'altre em sembla detectar-hi una falta d'allò que abans se'n deia urbanitat. És el mateix mal efecte que em faria que algú, hoste o convidat, s'em- portés quan va de visita recipients amb escudella, paella, *fabada* asturiana o el que si- gui. Ho consideraria una in- delicadesa i, alhora, una absència de curiositat enri- quidora. ¿És possible no sen- tir-se atret per altres veus, al- tres àmbits i altres cuines? Es poden perdre coses bones o simplement exòtiques, excel·lents temes de conversa en tornar a casa. És clar que existeix la por a les indiges- tions, però si ens deci- dim a anar pel món, ens ajudarà molt prescindir de manies ances- trals, per no ha- ver de patir ni fer patir els al- tres.

